

Αν δεν είμαστε βέβαιοι για την αγάπη μας, καλύτερα να σιωπάμε (π. Φιλόθεος Φάρος, Θεολόγος, Συγγραφέας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κάποτε σε μια Σκήτη έπεσε αδελφός σε σφάλμα και έπειτα από συνεδρίαση έστειλαν πρόσκληση στον αββά Μωυσή. Αυτός όμως δεν ήθελε να έλθει. Απέστειλε λοιπόν προς αυτόν μήνυμα ο πρεσβύτερος λέγοντας: “Έλα διότι σε περιμένει ο λαός”. Αυτός ξεκίνησε τότε και ήλθε.

Και αφού πήρε ένα τρύπιο καλάθι, το γέμισε με άμμο και το βαστούσε. Οι δε αδελφοί, που βγήκαν σε προϋπάντησή του, του είπαν: “Τι είναι τούτο πάτερ;”. Τους είπε τότε ο γέρων: “Οι αμαρτίες μου που είναι πίσω μου καταρρέουν και δεν τις βλέπω. Και ήλθα εγώ σήμερα να κρίνω ξένα αμαρτήματα;”.

Αυτοί δε, καθώς άκουσαν, δεν είπαν τίποτα στον αδελφό και τον συγχώρησαν (*Αποφθέγματα Γερόντων. Φιλοκαλία των Νηπτικών και Ασκητικών Πατέρων*, εκδ. “Γρηγόριος ο Παλαμάς”, Θεσσαλονίκη 1977, τόμ. 1, σελ. 446-7).

Τι γίνεται όμως με το προφητικό λειτούργημα; Δεν επιβάλλεται να λέμε την αλήθεια; Ναι, απαντάει ο Παύλος, αλλά όταν μπορούμε να τη λέμε με αγάπη. Μπορούμε να καταδικάζουμε την πλάνη και το κακό και μπορούμε να επικρίνουμε τον άνθρωπο που κάνει κάποιο σφάλμα, αλλά μόνο όταν είμαστε βέβαιοι ότι τον αγαπάμε. Αν δεν είμαστε βέβαιοι γι’ αυτή την αγάπη, το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε, στο όνομα του Ιησού Χριστού, είναι να σωπαίνουμε.

Πηγή: *Ήθος Άηθες*, εκδ. Ακρίτας, Αθήνα 1988, σελ. 117.